

«Μικρασία... ζεις!»: Συζήτηση στο «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...»

/ [Ενορίες](#)

Η Μικρασία δεν τόσο χώματα, αλλά αυτό που μένει είναι ένα ήθος, ένας τρόπος να σχετίζεται κανείς με τους συνανθρώπους του, μία βαθύτατη ευσέβεια προς το Θεό, μία διαφορετική αντιμετώπιση της ζωής και του νοήματος της.

- Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς

Στο «Ενοριακό Αρχονταρίκι» του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς και στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...», την Δευτέρα 25 Νοεμβρίου, η κα Αρχοντία Παπαδοπούλου, Φιλολόγος, Ιστορικός, Πρόεδρος της Ενώσεως Μαγνησίας Μικράς Ασίας και ο Συγγραφέας κ. Ηλίας Λιαμής, Δρ. Θεολογίας – Μουσικολόγος, συμμετείχαν σε μια συζήτηση με θέμα «Μικρασία... ζεις!» με αφορμή το ομότιτλο βιβλίο από τις εκδόσεις “Αρχονταρίκι”. Αποσπάσματα

διάβασε ο Ηθοποιός-Σκηνοθέτης κ. Γιάννης Γιούλης.

Το βιβλίο του κ. Λιαμή, είναι μία καταγραφή που ξεκινάει με τη ζύμωση του συγγραφέα από τα παιδικά του χρόνια με τον μικρασιατικό κόσμο, λόγω της καταγωγής του από τα μέρη της Προποντίδας.

Στην πορεία και με την πάροδο του χρόνου, η καταγωγή του έγινε αιτία βαθιάς μελέτης και γνωριμίας με πολλούς Μικρασιάτες και αυτό που θέλησε να καταγράψει ήταν η υποψία ενός άλλου τρόπου ζωής.

Ουσιαστικά το βιβλίο αυτό καταγράφει μία συμπεριφορά η οποία δεν θα σβήσει. Γιατί:

«Η Μικρασία δεν τόσο χώματα, αλλά αυτό που μένει είναι ένα ήθος, ένας τρόπος να σχετίζεται κανείς με τους συνανθρώπους του, μία βαθύτατη ευσέβεια προς το Θεό, μία διαφορετική αντιμετώπιση της ζωής και του νοήματος της. Η Μικρασία όντως ζει, δεν υποχρεώνει, δεν επιβάλλεται, προτείνει, σε όλες τις στιγμές της ζωής.»

Η Μικρασία είναι ένα κλαδί από το αειθαλές δέντρο της Ελλάδας και όπως τόνισε η κα Παπαδοπούλου, η υπόθεση του μικρασιατικού ελληνισμού αφορά ολόκληρη την Ελλάδα, διότι όταν κοπεί ένα κλαδί από ένα δέντρο, τραυματίζεται ολόκληρο.

Αυτή η πληγή δεν έχει επουλωθεί γιατί ανατροφοδοτείται κάθε τόσο και είναι ένα ιστορικό γεγονός που πρέπει να διασωθεί, να μεταδοθεί και να διατηρηθεί στις επόμενες γενιές.

Ο όρος πρόσφυγας, όπως επεσήμανε, είναι τίτλος τιμής γιατί εμπεριέχει πολύ σημαντικά γεγονότα. Εμπεριέχει τον τόπο από τον οποίον εκδιώχθηκαν και υπέστησαν γενοκτονία και μετά όλα εκείνα τα γεγονότα που ακολούθησαν τον εξαναγκασμό σε βίαιη φυγή ερχόμενοι στην Ελλάδα σε απάνθρωπες συνθήκες.

«Υπάρχουν κάποιες αλησμόνητες, και όχι χαμένες, πατρίδες, γιατί εκεί υπάρχουν τα χνάρια μας, τα αρχαία μνημεία μας που η γη της Μικρασίας τα δίνει συνεχώς στην ανθρωπότητα με τις ανασκαφές, οι Εκκλησιές μας, τα σχολειά μας.»

Το βιβλίο του κ. Λιαμή μεταδίδει τη νοσταλγία, αλλά δεν είναι ένα θρηνητικό βιβλίο, αλλά ένα βιβλίο χαράς και ελπίδας. Γιατί παρ' όλα τα βάσανα και τις φρικαλεότητες, η Μικρασία συνεχίζει και ζει εδώ στα πρόσωπα και τις ψυχές ανθρώπων 3ης και 4ης γενιάς πλέον, που τιμούν και προβάλλουν την καταγωγή

τους.

Αυτοί οι άνθρωποι που ήρθαν εδώ χωρίς να έχουν τίποτα, είχαν όμως πλούτο ψυχής και τον μετέδιδαν. Αυτή η δύναμη της ψυχής τους, η πίστη στο Θεό και στη ζωή, μεταφέρθηκε στους απογόνους τους με το ζωντανό καθημερινό παράδειγμα τους.

«Το όνομα της Παναγίας, ήταν η πιο χιλιοακουσμένη λέξη στα στόματα των προσφύγων και δεν ακούστηκε άλλο όνομα πιο συχνά εκείνες τις τρομερές, τραγικές και φρικαλέες ημέρες του φευγιού. Αυτή η ευσέβεια στήριξε ψυχές και δεν θα είχαν επιβιώσει αυτοί οι άνθρωποι χωρίς πολλή στέρεη πίστη και ελπίδα ότι η Παναγία θα δώσει ξανά ζωή σε ότι πεθαίνει τώρα.»

Πίσω από κάθε ιστορία του βιβλίου, κρύβεται κάτι το οποίο φαίνεται περιθωριακό ιστορικά, αλλά ουσιαστικά ήταν το έναυσμα για τη συγγραφή της. Η ιστορία δεν είναι μόνο μάχες και πόλεμοι, είναι μία ολότητα με την κοινωνική ζωή, την προσωπική ζωή, την καθημερινότητα.

Το βιβλίο αυτό είναι ζωντανό και η φιλοδοξία του συγγραφέα ήταν να γίνει ένα κανάλι για να περάσουν πράγματα στους επόμενους. Κι όπως είπε στον επίλογο της συζήτησης η κα Παπαδοπούλου:

«Μάθαμε να ακούμε με τα αυτιά τους, να βλέπουμε με τα μάτια τους και να μιλάμε πια με τη φωνή τους, για να υπάρχει αυτή η συνέχεια. Γιατί αν εμείς παύσουμε να τα μεταδίδουμε στις νεότερες γενιές όλων των Ελλήνων, τότε θα χάσουμε τη Μικρασία.»

